

Sygn. akt: III U 79/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 czerwca 2014r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR del. do SO Monika Obrębska
Protokolant:	sekretarz sądowy Emilia Kowalczyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 czerwca 2014r. w O.

sprawy z odwołania M. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową

na skutek odwołania M. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 19.12.2013r. **znak** (...)

orzeka:

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje M. P. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową od 01.10.2013r. na stałe;
2. stwierdza brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Sygn. akt III U 79/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19.12.2013r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. odmówił M. P. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową.

Decyzję powyższą M. P. zaskarżył, wnosząc od niej odwołanie. W uzasadnieniu odwołania podniósł, że w dalszym ciągu jest niezdolny do pracy w związku z chorobą zawodową.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. wniósł o oddalenie odwołania wskazując, że Komisja Lekarska ZUS ustaliła orzeczeniem z dnia 6.12.2013r., że odwołujący nie jest niezdolny do pracy w związku z chorobą zawodową.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ostrołęce ustalił i zważył, co następuje:

Decyzją z dnia 20.12.2005r. ZUS przyznał M. P. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową. Uprawnienia do renty były M. P. przedłużane, kolejnymi decyzjami ZUS, ostatnio do 30.09.2013r. W dniu 24.09.2013r. M. P. złożył w ZUS wniosek o ustalenie uprawnień do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową na dalszy okres. Wobec powyższego został skierowany na badanie lekarskie przez Lekarza Orzecznika, który w orzeczeniu z dnia 24.10.2013r. ustalił, że odwołujący jest częściowo niezdolny do pracy w związku z chorobą zawodową okresowo do 31.10.2015r. Zastępca Głównego Lekarza Orzecznika ZUS zgłosił zarzut wadliwości w/w orzeczenia. Komisja Lekarska ZUS w W. orzeczeniem z dnia 6.12.2013r. ustaliła, że M. P. nie jest niezdolny do pracy. Wobec powyższego w dniu 19.12.2013r. organ rentowy wydał decyzję odmawiającą M. P. przyznania prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową na dalszy okres.

W ocenie Sądu odwołanie M. P. jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (t. j. z 2009r. Dz. U. nr 167, poz. 1322 ze zm.) ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy.

Definicję osoby niezdolnej do pracy zawiera art. 12 ust. 1-3 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. - Dz. U. z 2013r., poz. 1440 ze zm.), który stwierdza, że jest nią osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Stosownie do treści art. 17 ust. 4 cyt. wyżej ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową, które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy, przywraca się w razie ponownego powstania tej niezdolności bez względu na okres, jak upłynął od ustania prawa do renty. Przez ustąpienie niezdolności do pracy rozumie się również upływ okresu na który świadczenie przyznano.

W świetle cytowanych wyżej przepisów zasadniczą kwestią wymagającą rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie, od której zależała skuteczność odwołania M. P., było ustalenie czy jest on w dalszym ciągu niezdolny do pracy w związku z chorobą zawodową. Na tę okoliczność Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy z zakresu okulistyki i medycyny pracy. Po przeprowadzeniu wywiadu z odwołującym, jego zbadaniu oraz po analizie dokumentacji medycznej biegli rozpoznali u odwołującego: stan po operacji oka prawego pochodzenia zawodowego, zaćmę początkową oka lewego pochodzenia zawodowego, bezsoczewkowość rzekomą oka prawego ((...)), zwyrodnienie centralne siatkówki z otworem niepełnościennym oka prawego, praktyczną jednooczność, cukrzycę typu 2 oraz nadciśnienie tętnicze. W konkluzji biegli uznali wnioskodawcę za nadal częściowo niezdolnego do pracy w związku z chorobą zawodową na trwałe. W uzasadnieniu wskazali, że M. P. jest nadal częściowo niezdolny do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu biorąc pod uwagę wykształcenie i zawód dotychczas wykonywany. Biegli podkreślili, że odwołujący przez 30 lat był zatrudniony jako spawacz. Biegli podnieśli, że promieniowanie podczerwone stanowi przyczynę zaćmy w obu oczach o podłożu zawodowym. Przeciwwskazana jest praca w narażeniu na promieniowanie podczerwone i UV, praca na wysokości i przy maszynach w ruchu (opinia, k 24-25 a. s.).

Zastrzeżenia do powyższej opinii złożył organ rentowy podnosząc, że stwierdzanych obecnie przez biegłych schorzeń nie można w sposób jednoznaczny wiązać z chorobą zawodową ale również ze schorzeniami pochodzenia pozazawodowego - A.. Zdaniem organu rentowego obecna ostrość wzroku w oku lewym jest dobra V – 0,1 – bez poprawy po korekcji i V 0,9 – z korekcją. Praktyczna jednooczność istnieje od kilku lat nie powoduje niezdolności do pracy wg aktualnie obowiązujących zasad orzeczniczych. Zdaniem organu rentowego ubezpieczony może pracować jako mechanik, monter – bez kontaktu z promieniowaniem podczerwonym. Wskazując na powyższe organ rentowy wniósł o powołanie innego zespołu biegłych. Powyższy wniosek Sąd w oparciu o art. 217 § 3 k.p.c. oddalił uznając, że sporne okoliczności zostały już wyjaśnione. W ocenie Sądu argumenty podniesione przez ZUS nie uzasadniały

stanowiska, że istniała obiektywnie potrzeba skorzystania z opinii kolejnych biegłych. Odmienna ocena stanu zdrowia odwołującego dokonana przez ZUS, nie zawierająca przekonujących argumentów podważających miarodajność dotychczasowej opinii lub co najmniej miarodajność tę poddających w wątpliwość, nie mogła zdaniem Sądu decydować o zasadności dopuszczenia dowodu z kolejnego zespołu biegłych. Wskazać należy, że zarówno doktryna jak i orzecznictwo stoją na stanowisku, że potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii (vide wyrok SN z 4 sierpnia 1999 r, I PKN 20/99, OSNAPiUS 2000, nr 15, poz. 479). Sąd Okręgowy, potrzeby powołania kolejnego zespołu biegłych nie widział.

W ocenie Sądu Okręgowego należało podzielić wywody i wnioski opinii biegłych lekarzy sądowych zawarte w omówionej wyżej opinii. Wnioski zostały przez biegłych sformułowane po przeprowadzeniu wywiadu, badaniu odwołującego i analizie dokumentacji medycznej zgromadzonej w aktach rentowych w związku z występującymi u niego schorzeniami. Wydane przez biegłych opinie poparte zostały logiczną, rzeczową i przekonującą argumentacją. Podkreślić należy, że biegli w pełni zasadnie, oceniając kwestię zdolności odwołującego do pracy, odnieśli się w tym zakresie do rzeczywistych kwalifikacji odwołującego tj. oceniali jego zdolność do pracy pod kątem pracy spawacza. Wskazać w tym miejscu należy, że uznaje się za osobę częściowo niezdolną do pracy osobę, która wobec naruszenia sprawności organizmu nie jest w stanie wykonywać prawidłowo czynności związanych z zawodem, gdy zachowała zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy (np. wymagającej niższych albo niewymagającej żadnych kwalifikacji), lecz jednocześnie utraciła w znacznym stopniu zdolność do wykonywania pracy, do której posiada kwalifikacje, przy czym dla oceny poziomu tych kwalifikacji znaczenie mają przede wszystkim rzeczywiste umiejętności, mające wpływ na karierę zawodową, np. decydujących o uzyskaniu wyższych zarobków niż pracownicy mający takie same kwalifikacje formalne, przesądzających o awansach lub możliwości znajdowania nowego miejsca pracy. Taki pogląd wyraził Sąd Najwyższy w wyroku z 25.01.2010r., w sprawie o sygn. I UK 215/09. Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie w pełni ten pogląd podziela i aprobuje. M. P. przesłuchany w charakterze strony podał, że ukończył szkołę zawodową dla spawaczy, a następnie studium zawodowe ogólnie – mechaniczne, ale przez 30 lat wykonywał wyłącznie pracę spawacza. Jako monter-spawacz pracował krótko dopiero wtedy kiedy zaczął tracić wzrok. Od czasu utraty widzenia nie pracował już zawodowo, żeby całkowicie nie oślepnąć. Podał, że aktualnie nie mógłby pracować jako mechanik, bo nie może pracować przy maszynach w ruchu. Nie mógłby też pracować jako monter, bo nie może pracować na wysokości. Sąd dał wiarę zeznaniom odwołującego. Są one zdaniem Sądu wiarygodne, szczerze i przekonujące. Znajdują też w pełni potwierdzenie w dowodach z dokumentów z akt rentowych, z których wynika, że rzeczywiste kwalifikacje odwołującego to kwalifikacje do wykonywania pracy spawacza.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd uznał, że nie może budzić wątpliwości, że stwierdzona u wnioskodawcy choroba zawodowa ogranicza sprawność organizmu w stopniu powodującym częściową niezdolność do pracy na stałe. Zmiany chorobowe na tle zawodowym w porównaniu do stanu, kiedy odwołujący był uprawniony do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową nie cofnęły się (vide akta) i jak wynika z aktualnej opinii biegłych, mają charakter trwałe.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd uznając, iż M. P. spełnia wszystkie przesłanki konieczne do uzyskania prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową na stałe, w oparciu o art. art.477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał mu prawo do tego świadczenia od dnia 1.10.2013r. na stałe.

Zgodnie z treścią art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, Sąd był zobowiązany, przyznając odwołującemu prawo do renty, do zamieszczenia z urzędu w sentencji wyroku rozstrzygnięcia w przedmiocie odpowiedzialności organu rentowego odnośnie do nieustalenia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji tj. zarówno przyznającego prawo do świadczenia, jak też jego brak (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28.04.2010 roku, II UK 330/09, LEX 604220). W ocenie Sądu Okręgowego w przedmiotowej sprawie brak podstaw do obciążenia odpowiedzialnością organu rentowego za nieprzyznanie odwołującemu prawa do renty na dalszy okres już na etapie postępowania przed ZUS. Kwestia oceny częściowej niezdolności odwołującego do pracy w związku z chorobą zawodową przy uwzględnieniu rzeczywistych kwalifikacji zawodowych wymagała

przeprowadzenia szerszego postępowania dowodowego, co możliwe było dopiero przed Sądem. Z tych względów orzeczono jak w pkt. 2 wyroku.